

Глава единайста

Кейси трябваше да бъде потресена, виждайки отново гостаси, но тя бе толкова вцепенена, че изпита единствено раздражение от внезапната му поява.

– Затворено е заради времето.

– Аз... – Терон прочисти гърлото си. – Аз търся Акация Симополус.

Той дори не е знаел, че търси нея? Страхотно. Денят ѝ ставаше *от хубав – по-хубав*.

– Намерихте я. – Кейси се върна към работата си и пхна книгата на мястото ѝ с малко по-голямо усърдие от необходимото. – И за ваше сведение, единственият човек, който имаше право да ме нарича Акация е баба ми, която, благодаря че ми напомнихте, е мъртва. А сега, ако нищо друго не ви трябва, можете да се връщате там, откъдето сте дошли.

Неканеният гостенин раздражено въздъхна. Не, че ѝ пукаше!

– Акация, аз бих искал да поговоря с вас за няколко минути...

Тя се обърна и му хвърли изпепеляващ поглед отгоре.

– Моите приятели ме наричат Акация. И понеже вие не сте ми нито роднина, нито приятел, то се обръщайте към мен с госпожица Симополус. Ако, разбира се, сте способни да запомните шибаното ми име.

И когато посетителят ѝ се вгледа в нея с озадачено изражение на лицето, търпението ѝ просто преля.

– О, за Бога! Какво, по дяволите, си забравил тук, Терон? Онази нощ ти ми даде ясно да разбере, че не искаш да имаш нищо общо с мен.

– Ти го помниш? Аз не...

– Повярвай, сладък, нищо не искам повече от това, освен да забравя, че съм те срещала.

– Акация...

Тя махна с ръка. Гърдите я присвиха и всичките ѝ тревоги и притеснения я връхлетяха като товарен влак, затова продължи язвително:

– Изглежда ти нямаш повече работа тук, нали? Затова си тръгвай! Аз не искам... да те... гледам... тук...

О, Боже! Още малко и ще се срине. Вълнението ѝ все нарастваше и нарастваше, сякаш десеттонна бомба бе заложена в гърдите ѝ. Сълзите се събраха в очите ѝ. Да я вземат дяволите, ако се разплаче пред него! Само това остава – този глупак да си помисли, че сълзите ѝ са заради него! Истината беше съвсем друга – това, което ѝ беше казала Джил.

Акация бързо слезе по стълбата и притисна с ръка гърдите си.

– Мели – Терон бързо тръгна към нея, но Кейси предупреждаващо вдигна ръка.

– Дори не си го помисляй!

Изглежда в гласа ѝ имаше достатъчно паника, защото неканеният ѝ гостенин се спря на две крачки от нея. Кейси направи няколко дълбоки вдишвания, опитвайки се да се концентрира и когато се успокои, отвори очи и погледна към Терон.

Раните му бяха зараснали толкова добре, че не беше останал дори малък белег. Осъзна, че посетителят ѝ изглеждаше точно толкова мъжествен, опасен и сексуален, колкото и през онази нощ в „Екс Скрийм“. Набола брада, черна копринена коса, отметната назад, силна квадратна брадичка и дълбоки черни очи. Освен това, изглеждаше уморен. И изцеден. Сякаш носеше върху раменете си огромен товар.

Е, значи стават двама. Кейси нямаше нито силите, нито енергията, за да се притеснява за него и да се чуди в какво се е забъркал този път.

– Помолих те да си тръгнеш. И бих се радвала, ако направиш поне едно нещо, което искам.

– Добре ли си?

Дали е добре? Той направо ѝ се подиграваше. Искаше ѝ се да изкрещи: „*Не, не съм добре! И изобщо никога няма да съм добре, идиот такъв!*“ Но си даваше сметка, че избухването ѝ щеше да изглежда глупаво и детинско. Беше ѝ останало достатъчно самоуважение, за да не се прави на глупачка пред него. Стига ѝ онази вечер, когато едва не скочи в леглото с него.

– Добре съм – сопна му се тя, отдръпвайки ръката си, преди Терон да може да я докосне. Но защо не си тръгваше?

Аргонавтът се огледа, сякаш опитвайки се да осмисли обстановката.

– Как ти...? – И той посочи към купчината книги. – Мислех, че работиш в онзи клуб.

О, супер!

Тя *почти* преспа с този мъж. Почти беше легнала с него *след* срещата им в стриптийз клуба. Да, определено трябваше да получи медал за съобразителност!

– Работя там – раздразнено отвърна тя. – На половин работен ден. Не че това те касае, де.

През очите му премина нещо, силно наподобяващо на съжаление. Кое то само разпали гнева ѝ.

– Така се надявах, че съм сбъркал.

Сбъркал ли? О, сега вече ще си го получиш!

– Слушай, приятел, не зная какво търсиш тук, но...

Терон се напрегна и рязко я прекъсна.

– Трябва да говоря с теб за нещо извънредно важно, Акация.

– И за какво трябва да говориш с мен? – нерешително го попита тя.

– За баща ти.

Добре де, явно сбърка. Неочакваната му поява не беше най-голямата изненада. Но това заявление на мъжа имаше ефекта на бомба, хвърлена върху главата ѝ.

– Баща ми? – невярващо повтори Кейси. – Баща ми е мъртъв.

– Не, не е! Жив е. Дори прекалено жив. Поне засега.

Кейси се подпря на рафта и сложи ръка си върху купчината книги. Краищата на кориците се забиха в гърба ѝ, но Акация не ги усети. За пръв път, откакто Джил ѝ съобщи за резултати-

те, както и за другите изследвания, които искаше да ѝ направи, Кейси забрави за проблемите си.

– К-къде е той?

– Далеч оттук. Но иска да те види. Твоят баща е от голямо значение за моята страна. И не му остава много време. – Терон протегна ръка към нея. – Ако дойдеш с мен, аз ще те заведа при него.

Кейси премести поглед от ръката към проникателните обсидианово-черни очи на мъжа и обратно. Той може да я отведе при баща ѝ. При човека, който познаваше майка ѝ. Мъжът, който трябваше да я гледа как расте, да я обича и да се грижи за нея. Онзи, който би могъл да скрепи семейството и да отговори на въпроса ѝ, коя всъщност е тя?

Кейси бавно протегна ръката си към Терон. Но преди пръстите им да се докоснат, тя усети върху кожата си топлината и онези тръпки. Акация внимателно погледна към лицето му и тогава го видя – просто един проблясък зад суровите му очи. Прозорец в неговите мисли. И онова което прочете там, просто я смрази.

Лъжа!

Отдръпна ръката си, преди Терон да успее да я докосне и сви пръстите си в юмрук.

– Преди да се съглася да тръгна с теб където и да е, искам да зная какво става. Кой си ти?

От входа се разнесе заплашителен смях:

– Герой, който скоро се кани да умре!

Терон рязко се обърна към ръмженето. Това, което Кейси видя да стои напред книжарницата ѝ, сякаш бе изпъзляло от нечии кошмар или беше оживял герой от *„Пришълецът срещу хищника“*⁸ – чудовище с огромни рога, нокти и зъби.

Очите на звяра сияеха в ослепителен зелен цвят. С крайчеца на очите си Кейси забеляза още два такива звяра, скрити в сенките и очаквайки удобен момент за нападение.

⁸ Пришълецът срещу хищника (Alien vs. Predator) – американски научно-фантастичен филм.

Очите ѝ се отвориха широко. Тя ги беше виждала и преди. На паркинга зад „Екс Скрийм“. С Терон.

Замъглената пелена, обгръщаща спомените ѝ, с която Кейси се бореше през последните дни, се разпадна в миг.

Голямото тяло на Терон се премести между нея и първия звяр. Мускулите му се напрегнаха и той застана в пълна бойна стойка. Светкавично извади острие – нещо средно между меч и кинжал, от скрита ножница на гърба си.

За секунда Кейси си помисли, че е попаднала на снимачната сцена на някакъв фантастичен филм и че всичко това не е реално. Но в един момент и Терон, и звярът пред нея се раздвижиха – напред, до нея, някъде над нея – с такава скорост, че беше невъзможно да ги проследи. Но ги чуваше. Чуваше как металът разрязваше плътта, как ноктите се забиваха в кожата, а зъбите – в костите.

И закрещя, когато видя как чудовището вляво от нея се хвърли в атака.

* * *

Изадора се събуди облята в пот.

Чаршафите под нея бяха мокри, а сърцето ѝ туптеше така, сякаш току-що беше участвала в състезание от Олимпийските игри. Концентрира се да успокои дишането си, докато оглеждаше разкошната спалня с тежки брукатени завеси, античната мебел, извитите дивани за отдих и високите тавани.

Замъкът. Нейните покои. Мястото, което беше неин дом и което тя за нещастие мразеше.

Отне ѝ няколко секунди докато осъзнае, че няма как да е попаднала в малката книжарница в човешкия свят, изпълнена с дървени рафтове, зелени цветя, аромат на ванилия и... зловолие на настъпваща смърт.

Но тя без съмнение знаеше, че Терон е точно там. Изадора можеше да го види толкова ясно, сякаш той стоеше пред нея.

Отметна завивката и се хвърли към вратата, без да се интересува, че е само по нощница, косите ѝ са в безпорядък, а краката – боси. Трябва да говори с баща си. Да намери Терон. И да го предупреди, преди да е попаднал в капана.

Едното крило на вратата ѝ полетя и се удари с трясък в стената. Принцесата хвана края на дългата си тънка бяла нощница и хукна по коридора. Беше нощ, но запалените от слугите свещи осветяваха облицования с мрамор коридор. За момент, докато бягаше, Иза сметна за крайно нелепо, че при днешното време и технологии, баща ѝ все още държеше на свещите, запалени из целия замък. Строг привърженик на старата школа.

С развети коси Изадора зави зад ъгъла, хващайки се за каменната балюстрада. Мускулите на бедрата ѝ горяха, но тя продължи да бяга нагоре по стълбите, бързайки да стигне до четвъртия етаж. Хвана се за последен път за парапета, дишайки тежко, зави зад ъгъла и... се блъсна в стена от мускули.

Иза възкликна и размаха ръце в опит да стабилизира тялото си, когато земята изчезна под краката ѝ. В един ослепителен миг си помисли, че ще полети от тази главозамайваща височина и тялото ѝ ще се разбие долу.

Каква ирония и колко несправедливо. Тя можеше да види бъдещето на всеки друг, но не и нейното собствено, така че дори не знаеше как ще умре. Но все пак такава смърт не беше за предпочитане.

Силни пръсти се впиха в раменете ѝ и преди да може да си възвърне равновесието, рязко я дръпнаха напред и отново я залепиха към същата мускулеста гърд. Изадора разпозна аромата на държачия я Аргонавт. А и този злорад и насмешлив глас би разпознала сред хиляди.

– О, принцесо! В какво опасно положение се оказваме тази нощ двамата.

Деметрий.

Тя се олюля, застанала опасно близо до ръба. Всичко, което той трябваше да направи беше да разтвори ръце и Изадора щеше да полети надолу и да разбие главата си върху любимия мрамор на баща си.

– Изправен съм пред дилема – заплашително прошепна аргонавтът на ухото ѝ. – Да стана герой, или да си остана злодей, за когото ме смятат. Молете се за спасение, принцесо, за да мога най-накрая да избира.

Изадора усети прилив на адреналин. Ненавистта към него направо я препълни. Освен това бе наясно, че Деметрий беше способен да я пусне, само и само да се полюбува на страданията ѝ.

– Деметрий!

Зад гърба на аргонавта се чуха тежки стъпки. Изадора възкликна, когато грубите му ръце отново я притиснаха към гърдите му и Деметрий се обърна заедно с нея.

– Какво става тук?

Тя позна гласа – Зандер. Един от Аргонавтите на Терон. Най-непредсказуемият, а според слуховете – безсмъртен.

И сега, намираща се на ръба на пропастта, където само Деметрий стоеше между нея и смъртта, Иза отчаяно поиска и тя да е безсмъртна.

– Само спасявам положението – отвърна Деметрий, придърпвайки я още по-близо до тялото си, докато не ѝ прилоша. – Струва ми се, че тази нощ всички са изпъзтели от дупките си.

След което я пусна толкова внезапно, както я и хвана. Изадора се олюля и Зандер стисна ръката ѝ, за да ѝ помогне да се задържи на крака.

– Не изглеждате добре, принцеса Изадора.

– В-всичко е... наред – Изадора прокара пръсти през челото си, опитвайки се да подреди мислите си. И да си припомни защо беше напусна постелята си. – Трябва да се видя с баща си.

Аргонавтите се спогледаха. И Деметрий отново се превърна в същия непреклонен, безстрастен и жесток воин, от когото Иза не можеше толкова лесно да се отърве.

– Страхувам се, че баща ви си почива – отвърна Зандер.

– Вие не разбирате. Трябва да...

Зандер я обърна към стълбата.

– Ще ви придружим обратно до покоите ви.

– Не, аз...

– Това са опасни времена, принцесо. Вие сте болна и вашият баща ни е поверил вашата безопасност.

Опасни времена ли? Какво, в името на Хадес, означаваше това?

И Изадора се оказа поведена надолу по стълбите, далеч от целта си, докато в главата ѝ се въртяха въпроси, а недоверие-

то ѝ растеше. Точно зад себе си чуваше тежките стъпки на Деметрий.

Спуснаха се до втория етаж, когато мозъкът на Изадора най-накрая заработи и тя рязко спря.

– Не, почакайте! Аз трябва да намеря Терон! И да поговоря с него. Необходимо е...

– Терон изпълнява поръчение на царя. Ще ви се обади, щом се върне. А сега принцесо...

„Я вървете на...“

Изадора стисна зъби и заби пети в мрамора. Скоро ще бъде кралица и тези двамата нямаха право да ѝ казват какво да прави.

И тъкмо се канеше да обясни това на Зандер, когато същите, до болка познати ръце я вдигнаха от пода и Деметрий най-безцеремонно в притисна към себе си.

– Стига спорове. Ще останете в покоите си, докато царят не реши, че сте достатъчно здрава, за да можете да излизате. И точка... *принцесо*.

Последните му думи бяха казани с явна насмешка и Иза се опита да се отскубне, но напразно. След няколко мига тя беше хвърлена на леглото, а завивките ѝ – издърпани до брадичката. След това се чуха отдалечаващите се стъпки на двамата Аргонавти и тя остана сама. Единственият звук, който чу, беше от превъртането на ключа в ключалката – бяха я заключили отвън.

Тогава разбра, че това не е направено, за да бъде защитена от външна заплаха или от грижа за нейното здраве. Тя беше пленница. И нейният баща току-що беше подписал смъртната ѝ присъда.